

Δημήτρης Κανελλόπουλος

Ο Κανελής γνωρίζει
την Αθήνα

εικονογράφηση

Απολλώνια Παραμυθιώτη

Ο Δρ Δημήτρης Κανελλόπουλος γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Λάρισα όπου ολοκλήρωσε τις μαθητικές του σπουδές στο Β΄ Γυμνάσιο Αρρένων το 1973. Σπούδασε στη Μεγάλη Βρετανία όπου το 1978 αποφοίτησε από τη Σχολή Αεροναυπηγών Μηχανικών του Πανεπιστημίου του Μάντσεστερ της Αγγλίας.

Ακολούθησε ερευνητική εργασία στον τομέα της ρευστομηχανικής και απέκτησε το διδακτορικό του δίπλωμα το 1982. Υπήρξε καθηγητής του Τ.Ε.Ι. Πειραιά όπου δίδαξε Μηχανική Ρευστών και Ήπιες Μορφές Ενέργειας.

Το 1985 προσελήφθη στη ΔΕΗ όπου εργάστηκε ως μελετητής μηχανικός στη Διεύθυνση Εναλλακτικών Μορφών Ενέργειας (ΔΕΜΕ) σε θέματα Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας και Περιβάλλοντος. Μελέτησε και σχεδίασε το σύνολο σχεδόν των αιολικών πάρκων που λειτουργούν σήμερα στην Ελλάδα και ανήκουν στη ΔΕΗ-Ανανεώσιμες Α.Ε.

Το 2002 έγινε Τομεάρχης στη Διεύθυνση Στρατηγικής και Προγραμματισμού της ΔΕΗ και συντονιστής της Μόνιμης Ομάδας Περιβάλλοντος.

Το βιβλίο του με θέμα την Αιολική Ενέργεια εκδόθηκε το 2008 από τον Εκδοτικό Όμιλο ΙΟΝ.

Το 2010 έγινε Διευθυντής Αιολικής Ενέργειας στη ΔΕΗ-Ανανεώσιμες Α.Ε.

Σήμερα είναι Διευθυντής της Διεύθυνσης Μετρήσεων Φυσικών Πόρων και Πιστοποίησης στη ΔΕΗ-Ανανεώσιμες Α.Ε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΝΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΑΝΕΛΗΣ ΓΝΟΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Εικονογράφηση
ΑΠΟΛΛΟΝΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΩΤΗ

Δημήτρης Κανελλόπουλος, Ο Κανελλός γνωρίζει την Αθήνα

ISBN: 978-618-5040-26-0

Σεπτέμβριος 2013

Εικονογράφηση:

Απολλώνια Παραμυθιώτη

apolloniaart@yahoo.com

Επιμέλεια, διορθώσεις:

Αντωνία Αριστοδήμου

antonia.aristodi@gmail.com

Σύνθεση εξωφύλλου, Σελιδοποίηση:

Ηρακλής Λαμπαδαρίου

www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαίτα

Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα

T.: 2510 831856

K.: 6977 070729

e-mail: info@saitapublications.gr

website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid (www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons

Αναφορά Δημιουργού - Μη εμπορική χρήση

Όχι παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Το μαρτάκι του Κανεζή και η ευχή του	11
2. Η χαρά της πρώτης πτήσης και η συνάντηση με τον οδοστρωτήρα Αλφάδι	17
3. Η Κλυταιμνήστρα του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών	23
5. Η Ιωνία του πανεπιστημίου Αθηνών	30
6. Η παρέα των φιλοσόφων στην Ακαδημία	37
7. Ο επιβλητικός Παρθενώνας και η Γαλανόλευκη	43
8. Η επιστροφή του Κανεζή	50

Στα παιδιά όλου του κόσμου

1. Το μαρτάκι του Κανεζή και η ευχή του

- Κοραλίίια, περιμένω.

- Έφτασα, Μίμη μου, έρχομαι, φτερά θα βγάλω. Μια στιγμή να πάρω τις κλωστές. Να ορίστε, πάρε να κρατήσεις τη μία άκρη, σφιχτά παρακαλώ, για να γίνει σωστά η δουλειά μας.

Πράγματι, ο κύριος Μίμης περίμενε, όπως και κάθε χρόνο στα τέλη Φεβρουαρίου, τη γυναίκα του Κοραλία να ετοιμάσει τα μαρτάκια. Δεν ξέρετε τι είναι τα μαρτάκια; Οποία παράλειψη! Παρακαλώ, επιτρέψτε μου να σας εξηγήσω.

Το μαρτάκι είναι ένα βραχιολάκι που αποτελείται από δύο κλωστές, μία κόκκινη και μία άσπρη, στριμμένες μεταξύ τους. Οι άνθρωποι το φοράνε τον μήνα Μάρτιο και αυτό τους προστατεύει από τον ζεστό ήλιο που εμφανίζεται μετά τη χειμωνιάτικη ανάπαυλα. Πιστέψτε με, λειτουργεί μια χαρά.

Η κυρία Κοραλία όχι μόνο φτιάχνει μαρτάκια για τη δική της οικογένεια, αλλά χαρίζει και στους φίλους των παιδιών της. Βέβαια, τα δίδυμα βασανάκια της, ουπς συγχωρέστε με, παιδάκια της ήθελα να πω, ο Βασίλης και ο Γιάννης, το φοράνε με

πολύ καμάρι όλον τον μήνα. Και καλά τα παιδιά, αυτό το καταλαβαίνω, το διασκεδάζουν κιάλια, αλλά και ο κύριος Μίμης το φοράει με χαρά κάθε χρόνο.

- Να 'σαι καλά, Κοραλία μου, μπράβο που κρατάς τις παραδόσεις, είπε ο κύριος Μίμης και φόρεσε με υπερηφάνεια το μαρτάκι του.

- Κι εσύ, Μίμη μου, να είσαι καλά και να χαμογελάς, απάντησε όλο νάζι η κυρία Κοραλία.

Ο Μάρτης πέρασε γρήγορα και το έθιμο έφτασε στην τελική του φάση. Ποια είναι αυτή θα αναρωτηθήκατε. Βεβαίως βεβαίως, θα σας εξηγήσω ευθύς αμέσως, αγαπημένοι μου φίλοι.

Η παράδοση λέει πως, καθώς οι άνθρωποι αφήνουν τα μαρτάκια τους πάνω στις στέγες των σπιτιών τους ή σε κήπους ή και σε κλαδιά δένδρων, τα χελιδόνια, που έχουν αρχίσει να φτιάχνουν τις φωλιές τους, χρησιμοποιούν τις κλωστές ως υλικό κατασκευής. Σε αντάλλαγμα μάλιστα της βοήθειας των ανθρώπων, και κυρίως των παιδιών, αφήνουν στη θέση των κλωστών κι ένα μικρό δωράκι! Ναι ναι, αλήθεια είναι. Πέρυσι για παράδειγμα, τα δίδυμα βρήκαν μια σακούλα πολύχρωμα μπαλόνια, μια άλλη φορά ωραία αυτοκόλλητα με αυτοκινητάκια.

Βέβαια, ο κύριος Μίμης δεν περιμένει τίποτα, αλλά κάθε φορά που αφήνει το μαρτάκι του, κάνει κυρίως μία ευχή. Να είναι καλά κάθε έμψυχο πλάσμα σε αυτόν τον πλανήτη. Φέτος όμως, καθώς πήγε στη βεράντα του σπιτιού του στον Χολαργό, αντίκρισε εμένα, που χωμένος μες στο παρτέρι χαιρόμουν τον πρωινό ανοιξιότικο ήλιο.

- Να, φέτος το δίνω σ' εσένα, Κανελή, μου είπε και άφησε το μαρτάκι στο λαιμό μου. Κάνε εσύ μια ευχή στο χελιδονάκι.

Ω, παράλειψή μου, σας μιλάω τόσην ώρα και δεν έχω συστηθεί, φίλοι μου. Είμαι ο Κανελής, το μπρούτζινο αλογάκι του Χολαργού και είμαι εγκατεστημένος στο μεγάλο παρτέρι του μπαλκονιού στον 2^ο όροφο ενός διαμερίσματος στον Χολαργό.

Νοός μου ήταν ο κύριος Μίμης, που καθώς πασπάλιζε με κανέλα το ρυζόγαλό του, ντινννν, του ήρθε η ιδέα για το όνομά μου. Τέλος πάντων, αυτά παθαίνεις όταν ζεις με ανθρώπους, αρέσκονται να σου δίνουν ονόματα. Θα το αντιπαρέλθουμε όμως αυτό παρακαλώ για να συνεχίσουμε την ενδιαφέρουσα ιστορία μας.

Όλο το βράδυ, αγαπημένα μου παιδιά, δεν έκλεισα μάτι. Σκεφτόμουν τι θα μπορούσα να ζητήσω από το χελιδόνι που θα έπαιρνε το μαρτάκι που τόσο γενναιόδωρα μου χάρισε ο κύριος Μίμης.

Η κυρία Κοραλία είναι μια πολύ ευγενική οικοδέσποινα και συχνά το καλοκαίρι έχει φίλους στη βεράντα για ένα φαγάκι και κουβεντούλα. Δεν είναι ότι κρυφακούω, αλλά, θέλοντας και μη, συμμετέχω κι εγώ στις συζητήσεις. Είναι γεγονός ότι έχω εντυπωσιαστεί με τις περιγραφές που κάνουν για τα έργα που έγιναν στην Αθήνα λόγω των Ολυμπιακών αγώνων. Μιλούν για τα στάδια, τις ανακαινίσεις των μουσείων, του νέου πεζόδρομους που ενώνουν τους αρχαιολογικούς χώρους κι ένα σωρό άλλα πράγματα. Αχ, πόσο θα ήθελα να τα δω έστω και για μία μέρα.

2. Η χαρά της πρώτης πτήσης και η συνάντηση με τον οδοστρωτήρα Αλφάδι

- Ξύπνα, Κανεζή, Ξύπνα.

Άνοιξα τα μάτια μου και αντίκρισα ένα χελιδονάκι που στο ράμφος του κρατούσε το μαρτάκι μου.

- Είσαι έτοιμος, Κανεζή; Περιμένω να ακούσω την ευχή σου.

- Εεε, μια στιγμή, μια στιγμή παρακαλώ να Ξυπνήσω καλά. Ναι, ναι, θα ήθελα, αν ήταν δυνατό, να πετάξω επάνω από την πόλη και να τη δω. Αν... αν φυσικά γίνεται κάτι τέτοιο.

Δεν ξέρω γιατί, αλλά ντρεπόμουν λίγο που ζητούσα τόσα πολλά από το χελιδονάκι. Χαμήλωσα το βλέμμα μου και περίμενα.

Εκείνο με άγγιξε με τη φτερούγα του και πέταξε μακριά.

Αυτό ήταν, είπα, θα βρήκε την επιθυμία μου υπερβολική και με εγκατέλειψε, τι κρίμα...

Πώς; Τι; Μα είναι δυνατόν; Αισθάνομαι τόσο ανάλαφρος, λες και δεν βρίσκομαι πια στο παρτέρι με τα λουλούδια της καλής μου Κοραλίας. Και όμως, καλοί μου φίλοι, μπορώ και πετάω...

Γιούπιιιιιιιιιιιιιιιιι, μα τι υπέροχο συναίσθημα είναι αυτό! Τι αφάνταστη χαρά! Βρίσκομαι ήδη πάνω από τον πέμπτο όροφο της πολυκατοικίας που μένω και μπορώ να δω κατά μήκος του δρόμου με τις υπέροχες ελιές. Αποκτώ περισσότερο ύψος και βλέπω τα πάρκα του Χολαργού και, φυσικά, τον Υμηττό που υψώνεται επιβλητικός στην άκρη του δήμου.

Το μάτι μου πέφτει αμέσως στον σύγχρονο αυτοκινητόδρομο που, από ό,τι θυμάμαι, χρησιμοποιεί συχνά ο κύριος Μίμης όταν ταξιδεύει εκτός Αθηνών και λέγεται Περιφερειακή Υμηττού και είναι τμήμα της Αττικής Οδού. Κατευθύνομαι εκεί με ταχύτητα, πω πω αυτοκίνητα μικρά και μεγάλα μπαينوβγαίνουν μέσα στις σήραγγες.

Εμπρός, Κανελλή, φωνάζω στον εαυτό μου, ας εξερευνήσουμε αυτόν το δρόμο και ας δούμε πού πηγαίνει. Μπα, τι είναι αυτό το άσπρο πράγμα που μοιάζει με άσπρο ελέφαντα; Για να το δω από κοντά. Φτάνω κοντά του και προσγειώνομαι πάνω στη

σκεπή του. Ο άσπρος ελέφαντας που φανταζόμουν δεν είναι παρά ένας υπέροχος οδοστρωτήρας που τον βάψανε λευκό και τον τοποθετήσανε στην άκρη του δρόμου σαν ένα σύμβολο της προσπάθειας που έγινε στην κατασκευή του υπέροχου αυτού οδικού άξονα.

- Καλημέρα σας, κύριε λευκέ οδοστρωτήρα, ξέρετε είμαι ο...

- Καλημέρα καλημέρα, Κανελλά, χαίρομαι που είμαι ο πρώτος που σε γνωρίζει σήμερα.

- Έεε, και πώς ξέρεις το όνομά μου;

- Η ευχή που έκανες σε έχει κάνει γνωστό σε όλον τον κόσμο ξέρεις, όλοι για σένα μιλάνε σήμερα και ιδιαίτερα τα χελιδονάκια που κάθισαν πριν από λίγο στο παρμπρίζ και μου μίλησαν για ένα μικρό αλογάκι που πετάει.

- Αχ, ναι, είμαι πολύ ευτυχισμένος που πραγματοποιήθηκε η ευχή μου. Θέλω να γνωρίσω την Αθήνα όσο περισσότερο γίνεται. Πού μου προτείνεις να πάω;

- Μμμ, υπάρχουν αρκετά ενδιαφέροντα μέρη, πιστεύω, με κορυφαίο το χώρο της Ακρόπολης. Στη θέση σου θα πήγαινα πρώτα στον Λυκαβηττό, πάνω στο εκκλησιάκι

που έχει την καλύτερη θέα της πόλης, και από εκεί θα ξεκινούσα τη γνωριμία μου με την πόλη. Από εκεί μπορείς και να επιλέξεις τις επόμενες επισκέψεις σου.

- Πολύ καλή ακούγεται η ιδέα σου, φίλτατε οδοστρωτήρα! Φεύγω αμέσως για να προλάβω. Αλλά τι αγενής που είμαι, τόση ώρα μιλάμε και δεν έχω μάθει το όνομά σου.

- Χα χα χα, γέλασε καλοκάγαθα ο οδοστρωτήρας, με λένε Αλφάδι!

- Γεια σου, φίλε Αλφάδι, φώναξε με δύναμη ο Κανελής και υψώθηκε ψηλά στο αέρα.

3. Η Κλυταιμνήστρα του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών

Ήταν ιδιαίτερα τυχερός ο Κανελής σήμερα, ήταν μια ηλιόλουστη μέρα με ελάχιστα μικρά πουπουλένια σύννεφα στον ουρανό σαν μικρές πινελιές που ζωγραφίζουν τα παιδιά με τον δικό τους μοναδικό τρόπο όταν θέλουν.

Η πόλη ξετυλίγεται γρήγορα κάτω από τα πόδια του Κανελή.

- Πυκνοκατοικημένα είναι, σκέφτηκε εκείνος, τι κρίμα που δεν πρόβλεψαν στο σχεδιασμό της περισσότερα πάρκα, τι κρίμα...

Πέταξε πάνω από του Παπάγου, του Ζωγράφου και κατευθύνονταν προς τον Λυκαβηττό. Καθώς όμως πλησίαζε, πρόσεξε το λιτό λευκό κτήριο που βρίσκεται στην οδό Βασιλίσσης Σοφίας.

Με μια κάθετη βουτιά που θύμιζε κάθοδο ακροβατικού αεροπλάνου προσγειώθηκε πάνω στο τεράστιο γλυπτό που κοσμεί τον προαύλιο χώρο αυτού του τόσο εντυπωσιακού μεγάρου.

- Καλωσόρισες στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, Κανελή. Είμαι η Κλυταιμνήστρα, παιδί της γλύπτριας και ζωγράφου Χρύσας.

- Ευχαριστώ πολύ, απάντησε ο Κανελής, Μέγαρο Μουσικής, ε; Ακούγεται πολύ σπουδαίος χώρος. Και τι εκδηλώσεις λαμβάνουν χώρα εδώ παρακαλώ;

- Μα όπως λέει και το όνομά του, μικρέ μου Κανελή, κυρίως μουσικές εκδηλώσεις, συναυλίες από συμφωνικές ορχήστρες που διευθύνουν μαέστροι διεθνούς φήμης, όπερες που συναγωνίζονται η μία την άλλη σε σκηνικά και τραγουδιστές, θεματικές βραδιές με μουσικές από όλα τα μήκη και πλάτη της υφηλίου, ομιλίες, εκθέσεις ζωγραφικής και γλυπτικής και πολλά πολλά άλλα.

- Μα αυτός είναι ένας μοναδικός χώρος, θα έλεγα, ένα πραγματικό κόσμημα στην πόλη κι εσύ πολύ τυχερή που βρίσκεσαι καθημερινά εδώ για να θαυμάζεις όλες αυτές τις τόσο δημιουργικές παραστάσεις.

- Ναι, δεν έχω παράπονο, απολαμβάνω βέβαια περισσότερο τις μουσικές παραστάσεις, γιατί μπορώ και τις ακούω. Τι τυχερός που είσαι, Κανελή, που έστω και για μία ημέρα μπορείς και πετάς! Σε ζηλεύω, αλλά και χαίρομαι για την τύχη σου.

- Να είσαι καλά, Κλυταιμνήστρα, είναι ένα θείο δώρο που το απολαμβάνω κάθε στιγμή που βρίσκομαι στον αέρα. Δεν φαντάζεσαι πόσο ωραία αισθάνομαι, καθώς ο

αέρας με αγγίζει. Ζητώ συγνώμη αλλά πρέπει να φύγω για τον Λυκαβηττό, γεια σου...

4. Η Βροντερή του Λυκαβητού

Η πτήση για το εκκλησιάκι του Αγίου Γεωργίου πήρε μόλις λίγα λεπτά για τον ενθουσιώδη Κανελή, ο οποίος και διάλεξε αυτήν τη φορά να καθίσει στο καμπαναριό.

- Είναι υπέροχα εδώ, αναφώνησε, και η θάλασσα στραφταλιζει στο βάθος.

Λατρεύω το γαλανό της χρώμα.

- Μήπως πρέπει να γίνεις καπετάνιος και να ταξιδέψεις, φίλε Κανελή;

- Μα ποιος είναι, πού βρίσκεστε;

- Εδώ βρε χαζούλη, δίπλα σου. Είμαι η Βροντερή, η μεγάλη καμπάνα του Αϊ-Γιώργη.

- Ωωω! Καλησπέρα, Βροντερή, έχεις την ωραιότερη θέα της πόλης.

- Ε, δεν έχω παράπονο, απολαμβάνω κάθε ημέρα την ανατολή και τη δύση του ηλίου και μου αρέσει επίσης να βλέπω τόσους ανθρώπους στη μικρή μου αυτή. Ανθρώπους που μιλούν ξένες γλώσσες και, παρόλο που δεν καταλαβαίνω τι λένε μεταξύ τους, αισθάνομαι το θαυμασμό τους για το λόφο. Και να, αστράφτουν τα φλας

το βράδυ και με τα κινητά τους στέλνουν τις όμορφες αυτές στιγμές σε φίλους και συγγενείς στα πέρατα της γης.

- Το καταλαβαίνω αυτό, είπε ο Κανελής. Τα πράγματα από ψηλά δείχνουν αρμονικά σαν να μην υπάρχουν προβλήματα ή σαν όλα να έχουν τη λύση τους.

- Μμμ, κάπως έτσι είναι όταν κοιτάς από ψηλά. Ξέρεις δεν είναι κακό να προσπαθεί κανείς να δει τα τυχόν προβλήματα που έχει από μακριά, πολλές φορές αυτό βοηθάει να βρούμε τη λύση και να δράσουμε!

- Ναι, και ο κύριος Μίμης και η κυρία Κοραλία το λένε συχνά αυτό, σε συνδυασμό με λίγη δόση αισιοδοξίας όλα μπορεί κάποιος να τα καταφέρει!

- Για πες μου λοιπόν, είπε η Βροντερή, πώς σου φαίνεται η πόλη μας;

- Τι να πω, δεν περίμενα να είναι τόσο μεγάλη και απ' ό,τι καταλαβαίνω, έχει τάσεις επεκτατικές προς αυτά τα βουνά που βλέπω γύρω μου.

- Αυτό είναι και το δικό μου παράπονο, Κανελή, εκεί που υπήρχαν υπέροχα δάση στην Πάρνηθα, στην Πεντέλη και στον Υμηττό, υψώνονται σήμερα πολυκατοικίες. Και οι φωτιές, τις βλέπω κάθε καλοκαίρι και μου καίγεται η ψυχή, θέλω να φωνάξω και

να ζυπνήσω τις συνειδήσεις όλων των πολιτών, αλλά δεν μπορώ. Ποιος δίνει σημασία σε μια μικρή καμπάνα;

- Δίκιο έχεις, είπε λυπημένα και ο Κανελής, δεν υπάρχει ομορφότερο πράγμα από ένα δάσος και, όταν αυτό καταστρέφεται, είναι σαν να μας στερούν το οξυγόνο που αναπνέουμε, αχ...

- Ελπίζω μόνο οι άνθρωποι να συνειδητοποιήσουν άμεσα τη συλλογική προσπάθεια που χρειάζεται η προστασία του περιβάλλοντος και να μην αναλώνονται σε ατέρμονες κατηγορίες. Αλλά φτάνει αυτή η συζήτηση, σήμερα είναι η δική σου ξεχωριστή ημέρα κι έχεις τόσα πολλά να δεις.

- Τι θα μου πρότεινες λοιπόν;

- Αναμφισβήτητα το χώρο της Ακρόπολης και το Μοναστηράκι με το Θησείο.

- Φαίνεται ότι συμφωνείς και με τον φίλο μου, το Αλφάδι!

- Α, ναι, τον λευκό οδοστρωτήρα που κατασκεύασε την Αττική Οδό λες. Τον γνωρίζω, ήταν σπουδαίος και πολύ εργατικός. Έχω όμως μια άλλη στάση να σου προτείνω, πριν πας στην Ακρόπολη.

- Ποια, για πες μου.

- Επί της οδού Πανεπιστημίου βρίσκονται τρία υπέροχα κτήρια, η Ακαδημία Αθηνών, το κεντρικό κτήριο του Πανεπιστημίου Αθηνών και η καταπληκτική Εθνική Βιβλιοθήκη. Είναι γνωστά ως η αρχιτεκτονική τριλογία. Νομίζω ότι η λαμπρότητά τους θα σε εντυπωσιάσει.

- Φεύγω κιόλας, γεια σου Βροντερή, χάρηκα που σε γνώρισα και μιλήσαμε.

- Γεια σου, καλέ μου ιπτάμενε φίλε, είπε αποχαιρετώντας τον καλόκαρδα η Βροντερή με έναν δυνατό ήχο, ντινννννννννν...

5. Η Ίωνία του Πανεπιστημίου Αθηνών

Σε λίγο ο Κανελής πετούσε επάνω από το χώρο που βρίσκονται τα τρία κτήρια. Έκανε αρκετές βόλτες από πάνω και ρουφούσε με τα μάτια του τις υπέροχες αρχιτεκτονικές γραμμές και το διάκοσμο των κτηρίων.

Το Βαλβιάνειο κτήριο που στεγάζει τη Βιβλιοθήκη, το σχεδίασε ο Θεόφιλος Χάνσεν και λειτούργησε για πρώτη φορά το 1903. Τον Κανελή τον εντυπωσίασε περισσότερο η διπλή ελικοειδής σκάλα που οδηγεί στην είσοδο πίσω από την οποία φυλάσσεται ο εθνικός πολιτιστικός γραπτός θησαυρός της χώρας μας. Είναι μια κιβωτός γνώσης, σκέφτηκε ο Κανελής, ένα πραγματικό κόσμημα για την πόλη.

Δίπλα ακριβώς είναι το κτήριο του Πανεπιστημίου Αθηνών με αυτόν τον φοβερό διάκοσμο που σε ταξιδεύει σε άλλες εποχές. Ο Κανελής προσγειώθηκε δίπλα σε μια από τις ορθογώνιες κολόνες και κάθισε να ξεκουραστεί. Είχε ήδη δει τόσα πολλά, που οι εικόνες μέσα στο μυαλό του στριφογυρνούσαν σε ρυθμούς λούνα παρκ.

- Τι όμορφα που είναι εδώ, σκέφτηκε φωναχτά, τι υπέροχος χώρος!

- Έι, ψιτ, Κανεζή, τι κάνεις; Δεν θέλεις να μάθεις λίγα πράγματα γι' αυτό το ιστορικό κτήριο;

- Ααα, ναι παρακαλώ, θα ήθελα. Μα με ποιον ομιλώ;

- Είμαι η Ιωνία και όπως λέει και το όνομά μου, είμαι ιωνικού ρυθμού, χα χα!

- Για μια τόσο μεγάλη κολόνα φαίνεται ότι έχεις χιούμορ, είτε ο Κανεζής κοιτάζοντάς την από τη βάση μέχρι το κιονόκρανο στην κορυφή της.

- Το κτήριο το σχεδίασε ο Δανός αρχιτέκτονας Κρίστιαν Χάνσεν και λειτούργησε για πρώτη φορά το 1841. Ο ευφυής σχεδιασμός του Χάνσεν καθιστά το κτήριο όχι μόνον ένα μνημείο εξαιρετικής ομορφιάς, αλλά και πολύ λειτουργικό. Κατά τα πρώτα χρόνια της λειτουργίας του, στο κτήριο υπήρχαν αίθουσες για διδασκαλία, βιβλιοθήκη, οι υπηρεσίες του Πανεπιστημίου, γραμματεία, τα γραφεία των καθηγητών, αμφιθέατρα, η Μεγάλη Αίθουσα Τελετών, ενώ στον επάνω όροφο λειτουργούσε Μουσείο Φυσικής Ιστορίας.

- Ακούγονται πολύ σπουδαία όλα αυτά.

- Ναι, είναι, αγαπητέ Κανεζή, δες και τα ωραιότατα αγάλματα που κοσμούν τα Προπύλαια. Όλα αναπαριστούν σημαντικές μορφές της ελληνικής ιστορίας, ξέρεις.

Να, κοίτα το άγαλμα του Ιωάννη Καποδίστρια, του πρώτου κυβερνήτη της Ελλάδας, αλλά και αυτό του Αδαμάντιου Κοραή, φιλολόγου κι ενός από τους σημαντικότερους εκπροσώπους του Νεοελληνικού Διαφωτισμού.

- Και αυτές οι δύο επιβλητικές φιγούρες που δεσπόζουν δεξιά και αριστερά της εισόδου;

- Μμμ, αυτές είναι δύο μεγάλες μορφές της ελληνικής ιστορίας και συγκεκριμένα της Ελληνικής Επανάστασης. Αυτός δεξιά είναι ο ανδριάντας του Πατριάρχη Γρηγορίου του Πέμπτου και αριστερά βρίσκεται ο ανδριάντας του Ρήγα Φεραίου. Επίσης, υπάρχει το μνημείο του Γλάδστωνος, που στήθηκε σε ένδειξη ευγνωμοσύνης προς τον μεγάλο φιλέλληνα πρωθυπουργό της Αγγλίας για την υποστήριξή του στον αγώνα να αποδοθούν τα Επτάνησα στην Ελλάδα.

- Πω πω! Σωστή εγκυκλοπαίδεια είσαι, Ιωνία, ξέρεις τόσα πολλά!

- Τόσα χρόνια εδώ μπροστά μαθαίνω συνεχώς Κανελή και προπαντός δεν ξεχνώ την ιστορία του τόπου. Είμαι επίσης περήφανη για τη γνώση που δημιουργήθηκε όλα αυτά τα χρόνια.

- Εμένα πάντως με εντυπωσιάζουν οι παραστάσεις εδώ μπροστά.

- Εννοείς τη ζωφόρο στην πρόσοψη.

- Ναι, αυτήν την υπέροχη ζωφόρο που, όπως βλέπω τόση ώρα, αποτελεί πόλο έλξης των τουριστών και όχι μόνο.

- Χα χα, γέλασε καλοκάγαθα η Ιωνία, εννοείς και τους κατοίκους της Αθήνας! Ξέρεις, Κανελλή, δεν είναι όμως η ομορφιά της που συναρπάζει, αλλά και η ιστορία που αφηγείται.

- Για πες μου λοιπόν, φαίνονται τόσα πολλά πρόσωπα.

- Όλα αυτά τα ζωγράφησε ο Βιεννέζος ζωγράφος, ο Καρλ Ραλ. Ο Ραλ στη ζωφόρο των Προπυλαίων του Πανεπιστημίου θέλησε να απεικονίσει την αναγέννηση των Γραμμάτων και των Τεχνών κατά τη βασιλεία του Όθωνα. Γι' αυτό, όπως βλέπεις, ο βασιλιάς είναι καθισμένος με τις επιστήμες να τον περιβάλλουν δεξιά και αριστερά. Ο τρόπος αυτός απεικόνισης είναι χαρακτηριστικός της εποχής που συνδύαζε τυπικά στοιχεία του νεομπαρόκ, δηλαδή παθητικές χειρονομίες και θεατρική έκφραση.

- Εγώ πάντως εντυπωσιάστηκα και σ' ευχαριστώ θερμά για όλες τις πληροφορίες.

- Χάρηκα που σε γνώρισα, Κανελλή, μα περισσότερο χάρηκα που σε ενδιαφέρει η ιστορία του τόπου. Τι θα κάνεις τώρα;

- Θα ριξω μια ματιά και στο διπλανό κτήριο και μετά βάζω πλώρη για Ακρόπολη.
Γεια σου Ιωνία, γεια.
- Στο καλό, Κανελη, και να προσέχεις.

6. Η παρέα των φιλοσόφων στην Ακαδημία

Ο Κανελής προσγειώθηκε στον ώμο ενός αγάλματος. Έχοντας καταλάβει πια ότι μπορεί να μιλήσει με οποιονδήποτε και σιδήποτε ρώτησε ευθύς αμέσως.

- Καλησπέρα σας, είμαι ο Κανελής, το αλογάκι του Χολαργού. Σας βλέπω πολύ απορροφημένο. Τι κάνετε;

- Σκέπτομαι, αγαπητέ Κανελή, σκέπτομαι. Είμαι ο φιλόσοφος Σωκράτης.

- Ω, ακούγεται πολύ σπουδαίο αυτό. Είναι επάγγελμα;

- Χα χα, γέλασε καλόκαρδα ο Σωκράτης, θα έλεγα ότι το να φιλοσοφείς είναι πιο πολύ μια στάση ζωής. Πηγάζει από μέσα σου, είναι η επιθυμία να γνωρίσεις σε βάθος τον κόσμο και τον άνθρωπο. Θα τολμούσα να πω ειδικά τον άνθρωπο μιας και αυτός με τις πράξεις του επηρεάζει τόσο τη φύση.

- Κοιτάζοντας το κτήριο πίσω μας, είπε ο Κανελής, βλέπω πως κάποιιοι το έχουν βάψει με συνθήματα, είναι τόσο άσχημο. Γιατί άραγε αυτοί που το έκαναν δεν σεβάστηκαν το χώρο; Γιατί να κάνουν τόσο κακό;

- Εδώ θα διαφωνήσω μαζί σου, μικρέ μου Κανεζή. Πιστεύω ότι κανένας άνθρωπος δεν κάνει κακό με τη θέλησή του κι εννοώ ότι κάποιος που γνωρίζει τι είναι κακό δεν το κάνει. Αντίθετα, οι άνθρωποι, όταν κάνουν κάτι, πιστεύουν ότι είναι κάτι καλό.

- Περίεργα μου ακούγονται όλα αυτά, κύριε φιλόσοφε, εδώ εγώ βλέπω να γίνεται ζημιά σε έναν πολιτιστικό θησαυρό, όπως είναι αυτό το υπέροχο κτήριο! Για πες μου, σε παρακαλώ, πώς μπορεί κάποιος να σταματήσει να κάνει κακές πράξεις; Τι είναι αυτό που μας βοηθά να επιλέξουμε το καλό;

- Αυτό που ισχυρίζομαι είναι ότι, όταν κάποιος έχει τη γνώση τι είναι πραγματικά κακό και τι είναι πραγματικά καλό, μπορεί να αποφύγει το κακό.

- Άρα, αυτή η γνώση θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι και μια αρετή του ανθρώπου.

- Μπράβο, Κανεζή, πολύ θα ήθελα να ήσουν μαθητής μου όταν διδάξα στην Αθήνα. Να, σαν τον Πλάτωνα που μας κοιτάζει τόσην ώρα σιωπηλός δίπλα μας.

Ο Κανεζής έστριψε το βλέμμα του και αντίκρισε την επιβλητική φιγούρα που παρακολουθούσε για ώρα με ενδιαφέρον τη συζήτησή τους.

- Τι πλατύ μέτωπο που έχετε, είπε αυθόρμητα ο Κανεζής.

- Είσαι παρατηρητικός, Κανελή, το ξέρεις ότι όταν γεννήθηκα μου έδωσαν το όνομα Αριστοκλής, αλλά κατόπιν, επειδή είχα μεγάλο στέρνο και πλατύ μέτωπο, μου το άλλαξαν σε Πλάτων!

- Και δεν σε πείραξε αυτό;

- Μα όχι, φυσικά, υπάρχουν πολύ σημαντικότερα πράγματα στη ζωή μας από τα ονόματα και τους τίτλους. Εμένα με ενδιέφερε να διδάξω και γι' αυτό ίδρυσα σχολή φιλοσοφίας στην Αθήνα που πήρε και το όνομά μου, Ακαδημία Πλάτωνος, είπε με πολλή συγκίνηση ο Πλάτων.

- Είναι αλήθεια, Κανελή, είπε ο Σωκράτης. Είμαι πολύ υπερήφανος για το μαθητή μου. Στάθηκε δίπλα μου μέχρι την τελευταία μου στιγμή, μαθητής και αληθινός φίλος μαζί. Χαίρομαι που σήμερα βρισκόμαστε πλάι πλάι εδώ, μπροστά από την Ακαδημία.

- Ποιος να μου το έλεγε, εγώ ένα μικρό μεταλλικό αλογάκι να συνομιλώ σήμερα με δύο από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες του ελληνικού και παγκόσμιου πολιτισμού! Θα μπορούσα να μείνω εδώ για ώρες και να κουβεντιάσουμε, αλλά ξέρετε η ευχή μου έχει διάρκεια μόνο για μία μέρα και, καθώς ο ήλιος πάει προς τη δύση του, θέλω να βιαστώ και να πάω στην Ακρόπολη.

- Βεβαίως να πας, μικρέ μας φίλε, κι αν ποτέ βρεις και πάλι χρόνο, έλα να μας επισκεφτείς, εμείς θα είμαστε εδώ και θα φιλοσοφούμε. Θα είσαι ευπρόσδεκτος.

7. Ο επιβλητικός Παρθενώνας και η Γαλανόλευκη

Ο Κανελής έδωσε μια και πετάχτηκε ψηλά στον ουρανό. Τα λίγα σύννεφα είχαν αρχίσει να παίρνουν στην αγκαλιά τους τα υπέροχα χρώματα της δύσης. Η ατμόσφαιρα ήταν τόσο καθαρή, που ο επιβλητικός ναός της θεάς Αθηνάς, ο Παρθενώνας, έλαμπε στον ορίζοντα. Ο Κανελής πετούσε γύρω του και δεν ήθελε να προσγειωθεί. Προσπαθούσε να καταγράψει την κάθε λεπτομέρεια του μεγαλοπρεπούς αυτού μνημείου. Είχε μείνει άφωνος με αυτό που αντίκριζε. Ο ιερός βράχος της Ακρόπολης του έκοβε την ανάσα. Δεν άντεξε όμως όλη αυτή τη συγκίνηση που του προκαλούσε το μνημείο και προσγειώθηκε για να ξαποστάσει στο τμήμα του τείχους που βρίσκεται ο ιστός με την ελληνική σημαία.

- Τι όμορφη που είναι αυτή η γειτονιά με τα μικρά σπιτάκια που ακουμπούν στο βράχο αναφώνησε.

- Η γειτονιά που τόσο πολύ θαυμάζεις είναι η Πλάκα, Κανελή, ακούστηκε μια γλυκιά φωνή από ψηλά. Ο Κανελής ύψωσε τα μάτια του και αντίκρισε μια μεγάλη λευκή και μπλε σημαία.

- Εεε, γεια σου, πώς σε λένε;

- Με λένε Γαλανόλευκη και είμαι η σημαία του ελληνικού έθνους, είτε αυτή κυματίζοντας όλο χάρη και περηφάνια.

- Όλοι όσους γνώρισα σήμερα μου μίλησαν με τα καλύτερα λόγια για το χώρο της Ακρόπολης. Θα μπορούσες άραγε να μου πεις λίγα λόγια για την ιστορία της, τη σημασία που έχει αυτό το μνημείο;

- Μετά χαράς, Κανελή. Μμμ, ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Η Ακρόπολη κατοικήθηκε ήδη από τα νεολιθικά χρόνια, δηλαδή μεταξύ του 4000 και του 3000 π.Χ.

- Πω πω, τόσο παλιά έ;

- Βεβαίως! Ακολούθησε η κατασκευή του κυκλώπειου τείχους τον 13^ο αιώνα π.Χ., ενώ τον 8^ο αιώνα π.Χ. καθιερώνεται η λατρεία της Αθηνάς Πολιάδος και η Ακρόπολη αποκτά για πρώτη φορά τον λατρευτικό της χαρακτήρα. Τον 6^ο αιώνα π.Χ. καθιερώνονται τα Παναθήναια, η μεγαλύτερη γιορτή των Αθηναίων. Οι πιστοί αφιέρωναν στο ιερό πολλά και πλούσια αναθήματα, δώρα στη θεά δηλαδή, όπως ήταν οι μαρμάρινες κόρες και οι ιππείς, αγγεία, διάφορα αγάλματα από πηλό ή χαλκό και άλλα πολλά.

- Και φαντάζομαι το έκαναν για να τιμήσουν τη θεά Αθηνά;
- Βεβαίως, Κανελλή, αυτή ήταν και η προστάτιδα της πόλης των Αθηνών. Τα δώρα συμβολίζουν ή μάλλον θα έλεγα βεβαιώνουν τη σημασία που είχε η λατρεία της Αθηνάς κατά την αρχαϊκή περίοδο.
- Αυτός ο μεγάλος λαμπρός ναός που δεσπόζει στο λόφο πότε έγινε;
- Λες για τον Παρθενώνα, το στολίδι του λόφου. Δεν υπάρχει, Ξέρεις, ούτε ένας επισκέπτης εδώ που να μην έβγαλε φωτογραφία μαζί του. Αυτός Ξέρεις καμαρώνει πολύ, αλλά δεν το δείχνει, είναι πολύ σεμνός!
- Φαίνεται φαίνεται, αλλά για συνέχισε την αφήγησή σου σε παρακαλώ.
- Λοιπόν, ναι, πού ήμασταν; Μάλιστα, φτάσαμε στον 5^ο αιώνα π.Χ. Η Αθήνα συγκεντρώνει δύναμη και πλούτο, είναι η εποχή της μεγάλης ακμής. Ο αιώνας παίρνει το όνομα ενός μεγάλου παιδιού της και είναι γνωστός ως ο Χρυσός Αιώνας του Περικλή. Η πόλη ήταν τότε το σημαντικότερο κέντρο του πνευματικού κόσμου.
- Και τι σχέση έχει ο Περικλής με το χώρο της Ακρόπολης;
- Ήταν δική του πρωτοβουλία, Κανελλή, η εφαρμογή ενός μεγαλειώδους οικοδομικού προγράμματος που διήρκεσε σχεδόν 50 χρόνια. Οι ικανότεροι καλλιτέχνες

της εποχής, αρχιτέκτονες και γλύπτες, δημιούργησαν τα σημαντικότερα μνημεία που βλέπεις γύρω σου, όπως είναι ο Παρθενώνας, το Ερέχθειο, ο ναός της Αθηνάς Νίκης και φυσικά τα επιβλητικά Προπύλαια.

- Ναι, είναι όλα τόσο εντυπωσιακά και φαντάζομαι πριν από τις καταστροφές που θα πρέπει να έγιναν εδώ, ο χώρος θα έκοβε την ανάσα.

- Πολύ καλά το κατάλαβες, Κανελή. Δυστυχώς, με το πέρασμα των αιώνων τα μνημεία της Ακρόπολης υπέστησαν σοβαρές βλάβες είτε από φυσικά αίτια είτε από ανθρώπινη παρέμβαση. Οι ναοί άλλαξαν χρήση και η Ακρόπολη μετατράπηκε σε οχυρό.

Η πρώτη μεγάλη ζημιά, Κανελή, γίνεται όταν κατά τη διάρκεια ενός πολέμου το 1687 μια βόμβα ανατινάξει τον υπέροχο Παρθενώνα που είχε μετατραπεί σε πυριτιδαποθήκη. Είναι η πρώτη μεγάλη πηγή του μνημείου.

- Τι κρίμα που οι άνθρωποι δεν σέβονταν τότε την πολιτιστική κληρονομιά ή μάλλον θα έλεγα δεν καταλάβαιναν την αξία της διατήρησής της, τι κρίμα, είπε λυπημένα ο Κανελής.

- Συμφωνώ μαζί σου, φίλε μου, αλλά η καταστροφή συνεχίστηκε όταν ο λόρδος Έλγιν μεταξύ των ετών 1801-1802 πήρε το γλυπτό διάκοσμο του Παρθενώνα και αφαίρεσε γλυπτά από το Ερέχθειο και το ναό της Αθηνάς Νίκης. Αυτή ήταν μια πολύ σημαντική απώλεια.

- Φαντάζομαι πώς είναι να σε ξεριζώνουν από τον τόπο σου και να σε μεταφέρουν βίαια σε άλλη περιοχή. Και τελικά τι έγινε;

- Το μνημείο, Κανελλή, βρήκε τη γαλήνη του το 1822 και τέθηκε υπό τη φροντίδα του κράτους. Ακολούθησαν ανασκαφές και στις αρχές του 20^{ου} αιώνα έγιναν και οι πρώτες εκτεταμένες αναστηλωτικές εργασίες. Σήμερα με τη φροντίδα του Υπουργείου Πολιτισμού κι ένα πλήθος αρχαιολόγων, αρχιτεκτόνων, μηχανικών κι εξειδικευμένων τεχνικών επιχειρούνται μεγάλης κλίμακας στερεωτικά και αναστηλωτικά έργα αντάξια αυτού του παγκόσμιου πολιτιστικού θησαυρού.

- Χαίρομαι τόσο πολύ που το ακούω αυτό, αλλά, δεν μου λες, πού βρίσκονται όλα αυτά τα αναθήματα, τα δώρα προς τη θεά Αθηνά που έχουν βρεθεί;

- Όλα αυτά, Κανελλή, κοσμούν σήμερα ένα υπερσύγχρονο μουσείο, ένα ολόφρεσκο σχεδιαστικά μουσείο που βρίσκεται ακριβώς δίπλα και είναι το νέο Μουσείο της

Ακρόπολης. Όλοι οι επισκέπτες που ανεβαίνουν εδώ μιλούν μόνο με θαυμασμό γι' αυτό. Σου προτείνω να πας να το επισκεφτείς.

- Αχ, να είχα το χρόνο, καλή μου Γαλανόλευκη, να είχα το χρόνο! Έχει ήδη σκοτεινιάσει κι εγώ θα πρέπει να επιστρέψω στο πατέρι μου. Ευχαριστώ θερμά για την ξενάγηση, ήσουν μια υπέροχη αφηγήτρια. Αντίο!

8. Η επιστροφή του Κανελλά

Η πτήση πάνω από τη φωτισμένη πόλη έδινε τώρα μιαν άλλη διάσταση. Τα πολύχρωμα φωτάκια από τα κτήρια και τα αυτοκίνητα έδειχναν σαν να έπαιζαν μεταξύ τους ή σαν να ήθελαν να ζωγραφίσουν σε έναν καμβά. Ανάμεικτα συναισθήματα πλημμύριζαν τον Κανελλά. Λύπη για το τέλος της μέρας, αλλά και χαρά για την πόλη που γνώρισε, για τους ευγενικούς φίλους που έκανε σε αυτό το ταξίδι. Ήταν ένα πολύ τυχερό αλογάκι.

Ακούμπησε μαλακά στο χώμα του παρτεριού και αφέθηκε στις σκέψεις του. Είχε δει τόσα πολλά, που θα τον συντρόφευαν για πολλά πολλά χρόνια.

- Μίμη, μπορείς σε παρακαλώ να ποτίσεις τα λουλούδια στο παρτέρι μου; Διψάνε τα καημένα.

Ο κύριος Μίμης πήρε το ποτιστήρι και άρχισε το πότισμα. Περίεργο, σκέφτηκε, είμαι σίγουρος ότι ο Κανελλάς ήταν μισό μέτρο αριστερότερα.

- Κοραλία, μήπως μετακίνησες εσύ τον Κανελλά;

- Μα όχι φυσικά, δεν είχα λόγο να το κάνω, καλέ μου. Λες να πήγε μόνος του, είτε εκείνη κι έβαλε τα γέλια.

- Μόνος του, ε! Λες; Μπα, αδύνατον!

Η **Απολλώνια Παραμυθιώτη** γεννήθηκε το 1994 και κατάγεται από την Κέρκυρα.

Από μικρή είχε πάθος με τη ζωγραφική καθώς από τεσσάρων ετών έδειξε ότι έχει κλίση σ' αυτήν.

Είναι αυτοδίδακτη ζωγράφος, έχει κερδίσει σε Πανευρωπαϊκούς Διαγωνισμούς, όπως το 2009 με θέμα «Έρευνα και Καινοτομία» και σκοπός της είναι να γίνει η καλύτερη ζωγράφος.

Μόλις τελείωσε το σχολείο, το 2012, και θα ήθελε να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών.

Όνειρό της επίσης είναι να διδαχθεί από κάποιον μεγάλο ζωγράφο.

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαΐτα ξειπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα νέων συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαΐτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραίρος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαΐτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Η μικρή μας ιστορία εξελίσσεται στην Αθήνα. Αρχίζει με την πραγματοποίηση μιας ευχής και απογειώνει τον αναγνώστη σε ένα ημερήσιο ταξίδι πετώντας πάνω από τα σημαντικά αξιοθέατα της πόλης των Αθηνών με αποκορύφωμα την Ακρόπολη.

Ο Κανεζής είναι ένα σύμβολο ελευθερίας, ένας μικρός σε μέγεθος αλλά με μεγάλες επιθυμίες χαρακτήρας που πετά χαρούμενα, προβληματίζεται και προβληματίζει, συγκινεί και χαίρεται με το δώρο αυτό που του έδωσε η καλή του μοίρα.

Το αλογάκι του Χολαργού έχει την ευκαιρία μέσα από συζητήσεις με διάφορα γλυπτά, μια καμπάνα, έναν κίονα αλλά και μια σημαία να μάθει υπέροχα πράγματα για την πόλη και την ιστορία της.